

GUELMINO SÁNDOR
VERSEI

GROTESZKEK

Próza- és verssűrítések

Természeti csoda

Mikor a nap rávilágít,
még a vak szeme is
csillog!

Huszedik század

Megtaposott égboltozat.

Demagógia

Csillagszóró?
Osztályellenség!

Távirat

Csomagjainkat ne küldjétek vissza! Stop.
Lélegezni szeretnénk. Stop.

Sajnos

Néha csak egy perc, egy sóhaj
hiányzik,
hogy megszülessünk.

Kíváncsi

Aki „á”-t mond, mondjon „bé”-t is,
aki „bé”-t mond, mondjon „-két” is!

Naiv kérdés

Hagytam. Hagytál. Hagyott. Loptam. Loptál. Lopott.
Mégse volna elég – amit a nép kapott?

Szópárok

Szórványos – járványos.
Porhanyós – kormányos.

Tempora mutantur

Szuszognak a gépek, csúnyulnak a szépek,
csorbulnak az épek, fakulnak a képek... No és?
Élnek a – kínrímek.

Medicina

Fejcsere.
Országunk
felcsere –
avatón.
Vér serked
kés nyomán,
minálunk
hagyomány
az eret
csapolni.

Irigység

– Hol volt, uram, ilyen soká?
– Inkognitóban, uraim.
– Jó magának. Nekem bezzeg
passzióra sose tellett.

Buta dolog

Egyszer, úgylis, mindenkinek
befellegzik.
Minek akkor feltűnően
haldokolni?

Tény

Ha néha temetés nem volna,
rokonaim se ismerném.

Higgyétek el!

Kémleljük a múltó időt sebes vonat ablakából.
Pedig csak a fák szaladnak. Mi – torlódunk a peronon.

Igen

Hogy közelség – gyakran fényévekben számoljuk.

Etimológia

Pusztuló faj – visszhangtalan szó.

Neked van igazad

Végzet. Sors. Halál. – Micsoda nagy szavak.
Irigyen nézlek: töprengeni rajtuk
nincs időd – majszolod a görögdinnyét.
Talán igazad van.

Fátum

Messze, messze szárnyal...
S egyszer megnevezik.
Akkor vége.

Kalauz a marhavagonban

„Vesztőhely. Végállomás!
Kérjük kedves utasainkat,
szíveskedjenek elhagyni a vonatot!”

Post scriptum

P. S. – G. S.

KIHOVA-MIHOVA

„ki-hova-tartozás”
feketemágia
micsoda gyanús trükk
körmönfont taktika
fedezi naiv arc
tárolja dosszié
mi-hova-tartozunk
mit mondjunk
mi-urunk

KÍVÁNSÁG

szeretnék valamit nagybetűvel
írni
tékozlott láz fönségét
vagy
teremtő eszmélést
abban a van-t ahol nem volt
kegyes hazugságon felejtő bokkrétát
szeretnék valamit kétszer aláhúzni
szigorú jelenlét szabálytalan
csendjét
méltóság-tekintélyt
lassú számonkérést
mint a máglyafüstben fuldokló elítélt
aki csak árnyat lát
arctalan szájtátót
s termő terhét érzi feszítve hullani

szeretném a nagybetűket
égre szűrni ezüst szöggel
öntudatos reménységben
tudattalanul is bízón
a kisbetűs évek fölött

OKTÓBERI FÜSTOSZLOPOK

Harsogó színekben hánykolódik a nyár,
mint lázbeteg: tífusz vörhenykarja között;
Hidegen lángol a búcsúzkodó sugár,
s tombol az őszi ég fenn, a város fölött.

Tűz röpdös a fákon, paradicsommadár,
villogó tollai: szikrázó levelek;
Csóvát gyűjt lassan, és kiég a messi határ,
benne üvegcsontként koccanok teveled.

Az elgurult álom kátrányos harmat lesz,
sorvadó napjaink: töppedt szőlőszemek;
Rozsdamart lélekkel amíg közelítesz,
üszökvirág testem halkán beleremeg.

Két füstoszlop szállong, lanyhán, tétovázva,
szétpernyézik a szó: vesszőző időben;
Fénykardokra hullunk, semmire se várva,
s belénk harap a szél, csak úgy, elmenőben...